

Välbesökt Årsfest

God Jul och Gott Nytt År

Redaktionen för INFO-bladet vill passa på att tacka för det gångna året och önska alla medlemmar och sponsorer en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År!
Vi vill också tacka för ett händelserikt och intressant år som givit underlag till det här bladet. Under 2009 ser vi gärna fler spontana inskick av material.

När det är som mörkast i november och vårsången känns lite för långt bort är det läge för fest och för tredje gången i rad samlades fler VSOKare än tidigare i restaurangen längs upp i Mälarenergis lokaler just för att parta loss.

En ganska lurig tipspromenad mötte deltagarna när det kom till kalaset och den som klarade frågorna bäst den här gången var Richard Svensson med alla rätt. Det var dock inte det enda som Richard briljerade i. Han visade sina skönsjungande kvalitéer när han med egna ihopsnickrade sånger ledde allsången.

Skogskarlarna och Skogsflickorna tog festillfället i akt att lämna över stipendiet ur Marie Levis minnesfond. Den stolta mottagaren var Alva Ohlsson och det var faktiskt andra gången hon fick äran att ta emot detta stipendie.

Undertecknad ville också dra sitt strå till stacken och den här gången blev det en kombinerad intro och baklängestävling. De tävlade fick helt enkelt lyssna på lite musik för att snabbt som attan svara. Den som visade den skarpaste tävlingshetsen var Per Andersson men Therese Rosendahl och redan nämnda Richard Svensson skötte sig också bra.

Festen pågick med glada tillrop och dans till ljudanläggning som nog kunde skåpa ut det mesta. En annan sak som också skåpar ut det mesta är hur väl mottagna vi blir varje år av vår värdinna. Mat, fika och inte minst gedigen städning efteråt. Det är sådana saker som årsfestkommittén uppskattar.

Väl mött nästa år!

Terje L

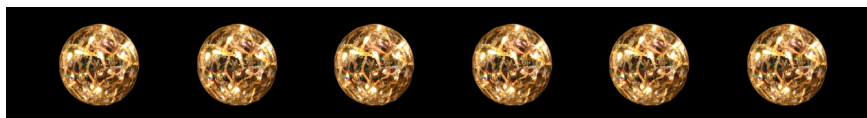

aros
träffen

PÅSK
DUBBEL

Geddeholm är platsen för Aros-träffen 2009

Arosträffen 2009 går över två dagar i Påsk. Det är Medel den 11 april och Lång den 12 april. Det är länge sedan vi var i den fina terängen runt Geddeholm så kartan blir helt ny. Inbjudningar finns under länken på vår hemsida.

**Du har väl inte glömt
skinkloppet på söndag
7 december?**

Det är också Basar på söndag 7 december!

Kom och köp hemsnickrat, vävt och bakat.
Eller köp lotter och vinn någon av
de fina priserna!

Välkommen!

Höstlunken

Ja det är Snättringes patrull-tävling som Hans-Erik Skälberg och undertecknad brukar ha som tradition att delta i och på något sätt säsongavsluta. Denna söndag var som vanligt på Höstlunken, lite kall strax över noll och solig. Det fina med Höstlunken är att det nästan alltid brukar vara nära till allt. I år fick vi parkera 50 m från TC på asfaltväg. Ombyte och dusch var inomhus vid TC. Så Hans-Erik valde tom att gå i sandaler i November. Kan det bli bättre!!

En lagom uppvärmningssträcka till starten. Vid starten vänder man så upp en A3 karta, 8 kontroller på över 8 km, 2 rejäla långsträckor bjuds vi på varav den ena nästan tvärs över kartan 2300 m. Inget som man är bortskämt med precis då dagens typiska OL banor är 3-5km och har 10-15 kontroller. Rejäl höjder och stigar som inte precis ligger på strecket. Härligt men lurigt. En rejäl sväng på en kort sträcka (600 m) där vi sprang på kartans vita del med avslutande kontrollmiss och den nyinköpta GPS klockan avslöjar obönhörligen att vi sprungit nära nog den dubbla sträckan. Sedan gjorde vi en vägvalsmiss på lång-

sträckan där vi sprang alldeles för runt i början av sträckan vilket gjorde att vi förlorade ytterligare några min. Så tid och placering ska vi nog glömma en sån här härlig dag. I mål bjöds vi på varm nyponsoppa för blåbärssoppan hade visst tagit slut.

Bättre gick det för våra medresenärer Kuno Ö och L-E Rask som var snubblande nära att vinna. Bara 1 sek från segern var dom i H65. Den sekunden förlorade man då Rasken i kölvattnet på Kuno sprang så fort att inte ens skorna hängde med då skorna antagligen inte sprungit så fort på hela året. Fast Rask trodde det berodde på att våtsockorna var hala. Att knyta skor när man har bråttom tar ju tid det vet man så där rök segern. Kuno och Rask ledde faktiskt vid de flesta kontrollerna och hade som mest en ledning på 1 min. Men vid sista var det bara 2 sek och Ragnar Eriksson i par med Lars Johansson från Södertälje spurtade bättre.

Nästa år får vi hoppas att det blir några fler patruller från VSOK för det är verkligen en orienteringsupplevelse.

Bernt Åström

Vår nye kassör!

Vid ett extra medlemsmöte den 11 november valdes Jonas Jensen-Tornehed till ny kassör för Västerås SOK. Han tar över efter Stefan Olofsson som flyttar från Västerås. Vi hälsar Jonas välkommen till sin nya uppgift i föreningen!

Planeringsmöte i Orientalen inför 2009

Med några centimeter vitt på marken och klar-kall luft på novemberlördagsmorgonen, samlades några ur de olika kommittéerna i klubbstugan. Ungdomskommittén var så gott som fulltalig. Man diskuterade planer och budget inför kommande tävlingsår. Klubben ligger bra till mot budget hitills i år. De som skall prioriteras angående budget i framtiden är HD 10-20. Men ungdomarna drar faktiskt in mer till klubbkassan, än vad de gör av med p.g.a. kommunala bidrag. Som fyspass hade vi en rolig form av "rävjakt", med en vandrande stämpelbräda, som deltagarna måste fram till mellan varje kontrolltagning.

Christina G

Tekniska kommittén

Ny karta över Geddeholmsområdet är nästan klar. Den omfattar en yta på ca. 10 kvm. Vi skall ha tävling på den 2009.

Elitkommittén

Man skall ha fokus på juniorverksamheten för ca. 10 nya juniorer kommer upp nu. De skall "testas" på Spring Cup, som går den 29 mars i Tisvilde Hegn i Danmark.

Just nu är Håkan och Sofia ur juniorteamet på en kurs på Bosön i träning och ledarskap inom orienteringen.

Veterankommittén

Lika många träningar och tävlingar som vanligt. Naturpasset skall bara ha en karta som sträcker sig över både vår och höst. Det blir på Piltorpsbladet. Vi fortsätter att hjälpa skolorna med orienteringskartor, banor och utsättningar.

Spel- och inkomst-kommittén

Power Meet-städningen blev ju en stor framgång och vi hoppas och tror att det skall ge minst lika mycket nästa gång. Skogsplantering blir det väldigt lite nästa år.

Vi satsar på avhuggen skog i stället (granförsäljningen).

Bingolotto går nog ner ännu mer i fortsättningen. Ullmaxförsäljningen går bra.

Ungdomskommittén

De ca. tio som går upp i juniorålder ersätts av ca. 10 stycken av "egenproduktion", som går in i äldre träningsgruppen nästa år. Vi har ingen nybörjarkurs utan man kan börja när som helst under året. Många aktiviteter planeras under året bl.a. Pizza-lunk i slutet av januari.

Rött, blått och orange

Där har ni flaggans färger i Armenien. Det lilla landet Armenien är stort som Småland, inklämt i Kaukasusregionen. I en region där alla är sura på alla så har Armenien stängda gränser mot både öst och väst. I öst angränsar landet mot Azerbajdzjan (ja hur man nu egentligen stavat!?) och i väster mot den stora grannen Turkiet. Norrut kommer man till Georgien och i söder till Iran. Jag har skrivit och berättat om orientering i både Iran och Georgien så nu ärturen kommen till landet däremellan, Armenien.

Folk här hemma i stugorna vet nog inte så mycket om Armenien. Dock är de kända för sin fina cognac (även stavat konjak) och dessutom får vi inte glömma vår duktiga OS-brottare Ara Abrahamian som är armenier. Huvudstaden heter Yerevan och har en befolkning på drygt en miljon invånare av landets ungefär

3 miljoner invånare. Landet har behållit sin ryska prägel (gränspoliserna går runt i ryska uniformer!?) även efter att de lämnade Sovjetunionen i början på 90-talet. Förklaringen ligger kanske i att i den här regionen är det bra att ha en stark kompis att ty sig till.

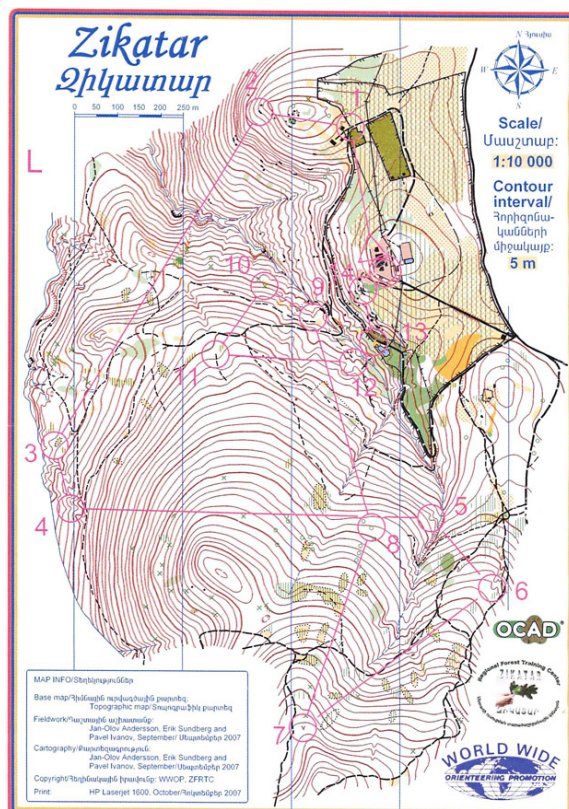
Hur ser det ut här? Tja om jag ska ge mig på en beskrivning skulle jag sammanfatta det som fjällterräng i söder fast mer kulligt. Landskapet är bergigt men väldigt öppet och gräsbeklätt. Kanske icke så mycket skog i de södra delarna av landet där vi passerade med vår buss. Men i norr fanns det fina lövskogar, och här och var kan man även beskåda snötäckta bergstoppar som ligger på uppemot 5000 meters höjd. Från våra bussfönster såg vi också Ararat, berget där farbror Noak strandade med sin ark och sina små husdjur. För armenier är berget en viktig symbol som låg

förr i tiden inom Armeniens gränser men nuförtiden ligger det precis på andra sidan gränsen i Turkiet.

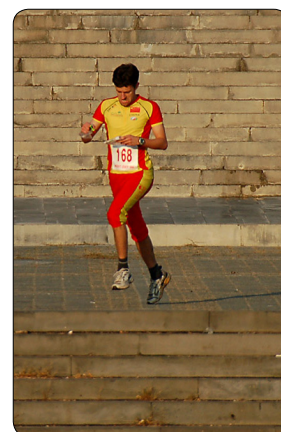
Här i Armenien hann jag med att springa två lopp och de som var riktiga entusiaster hann med tre.

Enligt planeringen skulle det bli tre träningar för alla men eftersom gränsen mellan Armenien – Iran tog en halv dag längre än beräknat och med en buss som dessutom gick sönder titt som tätt så blev vi nästan en hel dag försenade till huvudstaden Yerevan. Första loppet i landet blev ett sprintlopp i en park i norra delen av innerstaden. Parken kallades Victory Park antagligen efter något slag någonstans. Här i parken har någon riktig vildhjärna med dålig fantasi släppts lös. I stället för att satsa på blombeddar och krattade grusgångar så låg travnikten på sovjetisk nostalgi. Här fanns gamla stridsvagnar, robotmissiler och konstiga monument med knutna nävar och så får vi inte för glömma det obligatoriska mini-nöjesfältet.

I parken var det stor uppståndelse innan start. TV var på plats för att filma spektaklet och jag fick själv den stora äran att bli intervjuad av en reporter. Vem vet, kanske är jag kändis i Armenien nu. Stadens pampar var på plats för att skaka hand och säga några

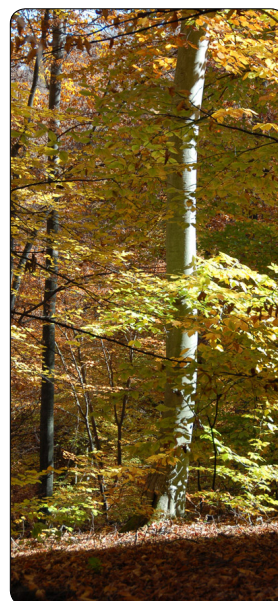

väl valda ord om Armeniens möjligheter och Yerevans i synnerhet. Alla deltagare sprang med nummerlapp för att visa att det här var ett riktigt de lux-arrangemang. Efter en i övrigt ganska normal sprintbana (om man bortser från att man höll på att bli överkörd av 5-åringar som tilläts övningsköra normalstora bilar i parken) så var det mest spektakulära nog ändå när jag efteråt skulle hjälpa till att samla in kontrollerna

och nästan snubblade över ett älskande par mitt inne i ett granbuskage. Tankarna fick mig att minnas Anders Rooths berömda och återkommande berättelse som brukar höras i eftersnacket av herrarnas "Glöggelunken".

Nästa dag blev det så äntligen skogstävling långt norrut nära den georgiska gränsen. Vi färdades dit i vår buss på slingrande smala vägar uppe bland bergen. Armenien är ganska glest befolkat så långa sträckor såg man inte mer än ett par hus. Plötsligt innan vi är framme vid tävlingsplatsen blir det avstigning för samtliga passagerare. Utanför väntar transportbussar, eller

Rött, blått och orange

vad man ska kalla det, som ser ut att härstamma från 2:a världskriget. Färden går uppför berget på knackiga vägar i säkert minst en kilometer. Det skumpar och hoppar och det är bara att hoppas att bromsarna är i fullgott skick. Väl uppe på plats ligger en skogsbruksskola, Zikatar kallad. Ett par fina vita hus med nya dörrar och fönster och där till och med infarten har blivit asfalterad, tonar upp ur ingenstans.

Alla byter om för start

göra som i bergtrakterna i Tyskland. Helt enkelt att man springer runt. Det är så pass kraftig stigning att mjölksyran skulle komma fram ganska fort om man tog beslutet att köra rakt på. Att springa på skrå och hitta kontroller kan vara nog så knepigt och oftast hamnar man för långt ner men den här gången gick det bra för mig iallafall. På mina 5 km lyckades jag få en tid på 46 min, 7 minuter efter segraren William Lind.

som börjar så snart våra kära kontrollutsättare har gjort sitt jobb och placerat kontroller i skogen. Denna gång erbjuds det fyra olika banor från lång och medel + och – till kort bana. För mig gäller lång som vanligt även om det för dagen endast var 5 km. Skogen i området var mycket inspirerande. Luftig och härlig bokskog vilket påminner mig om skogen hemma i Skåne/Blekinge. Vädret var strålande med klar himmel och lite kall luft men ändå frisk att andas in. Jag förstår direkt efter start att här gäller det att

Efter loppet hade vi alla lyxen att få duscha direkt på tävlingsplatsen istället för att behöva vänta tills man kommer fram till hotellet man bor vid. Duscha och klar var det bara en matbit i magen som fattades. Alla deltagarna bjöds på lokala delikatesser av personal som jag förmodade hörde till skogsbruksskolan. Vilka delikatesser det var har min hjärna redan förträngt men gott var det säkert då jag brukar uppskatta mat från jordens alla hörn. Något extra som man inte hittar i den lokala markan

in våra svenska skogar var den armenska snapsen. Den snapsen kändes ända från tungan och ner ut i tåspetsarna. Inget problem med kylan där sen. Några förtjusande armenska tjejer, antagligen också hemmahörande på skolan visade stor företagsamhet och sålde diverse hantverk. Många var intresserade och köpte deras saker. Likt shoppingreflexen på en finlandsfärja föll jag

själv för frestelsen och köpte ett fint handgjort fodral som fick fungera som mobilfodral till min fru Asta.

Det blev dags att packa ihop och tränga in oss i transportbussarna igen och nerför backen kom vi alla helskinnade. Innan våra egna bussar åkte mot nästa resmål i Georgien såg vi till att det skrapades rent på förnödenheter i de lokala småbutikerna (små

trästugor) à la modell Ryssland. I ärlighetens namn var det nog ölen som tog slut först, inhandlad av ett helt kompani törstiga orienterare.

Patrik Gunnarsson

